

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: J. Č.
bytem XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Lindou Havránkovou
se sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové
proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: 1. **České dráhy, a. s.**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

2. J. L.
bytem XXX

o žalobě proti rozhodnutí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2024, č. j. MD-35131/
2023-130/19

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti, *in eventum* zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož i jemu předcházejícího rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 7. 6. 2023, č. j. DUCR-22073/23/Fl.
2. Drážní úřad vydal dne 7. 6. 2023 pod č. j. DUCR-22073/23/Fl na základě výsledku provedeného společného územního a stavebního řízení podle § 94p a § 115 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) pro stavebníka České dráhy, a.s., společné povolení pro stavbu dráhy „*Odsávací a zbrojící pracoviště Týniště nad Orlicí*“ (dále jen „společné povolení“). Společným povolením byl povolen stavební záměr představující technické řešení rozmístění a instalace dvou odsávacích skříní o velikosti cca 1,5 m², které budou napojeny na přívod pitné vody a připojeny na kanalizační systém. Dále bude provedeno připojení na síť elektrické energie pro připojení vytápění skříní a odsávacího čerpadla. Odsávací skříně jsou určeny k odsávání fekálních nádržek železničních vozů s uzavřeným systémem WC a ke zbrojení nádrží železničních vozů vodou. Stavba se nachází na pozemcích parc. č. 2294/42 a 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí.
3. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný změnil společné povolení tak, že do jeho výroku doplnil novou podmínku č. 32 ve znění: „*Stavba bude věcně a časově koordinována se stavbou ČS PHM Týniště nad Orlicí*“ (což je stavba technického řešení pracoviště čerpací stanice pohonných hmot pro drážní vozidla v areálu Českých drah na tomtéž železničním nádraží (dále jen „čerpací stanice pohonných hmot“). Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný rozhodl, že v ostatních částech se společné povolení potvrzuje a odvolání proti němu se zamítají.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a obsah odvolání žalobce i ostatních odvolatelů proti společnému povolení, přičemž konstatoval, že všichni odvolatelé vznesli buďto totožné, anebo velmi podobné námitky. Řadu žalobcových odvolacích námitek označil žalovaný za nekonkrétní, obecné a spekulativní. Uvedl, že Drážní úřad na všechny námitky odvolatelů uplatněné v průběhu řízení obsáhle reagoval. Žalovaný aproboval, že nebylo provedeno místní šetření vzhledem ke znalosti místa stavby Drážním úřadem. K žalobcově námitce učinil přílohou napadeného rozhodnutí dokumentační nákresy a koordinační situace. Nepřisvědčil námitce, že pravomocné povolení zvláštního užívání komunikace bylo obligatorní náležitostí žádosti o společné povolení – tento požadavek z ničeho neplyne, jedná se o samostatné rozhodnutí, které si musí stavebník s předstihem vyřešit v jiném řízení. Obdobně se vyjádřil k námitce, že stavebník měl doložit rozhodnutí o povolení prodloužení kanalizační přípojky. Nevyžaduje se ani závazné stanovisko obecného stavebního úřadu, protože se v dané věci nevydávalo územní rozhodnutí ani územní souhlas a postačilo závazné stanovisko orgánu územního plánování. Uvedl, že nežádal město Týnec nad Orlicí o souhlas se stavbou na pozemku parc. č. 607/1 coby jeho majitele, ale z vyjádření města plyne, že se mu vybudování kanalizační přípojky jeví vhodným. Žalobcův zájem navíc v tomto ohledu není nijak dotčen. K námitce ohledně svodu dešťové vody uvedl, že se bude řešit vsakováním, neboť se jedná o nevýraznou plochu (dvě skříně o velikosti 1,5 m²).
5. Žalovaný neshledal důvodnou námitku věcné nepřislušnosti Drážního úřadu k vydání společného povolení. Konstatoval, že Drážní úřad rozhoduje o stavbách dráhy, které jsou v § 5 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“) definovány mimo jiné jako stavba, která doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odsávací a zbrojící pracoviště je doplňující část stavby dráhy, je na pozemku dráhy a slouží potřebám dráhy z hlediska jejího komplexu.

6. Žalovaný vysvětlil, že odsávací a zbrojící pracoviště bude lépe zajišťovat obslužnost regionu. Respektuje přilehlou zástavbu, která částečně zasahuje do ochranného pásma dráhy. Odsávací skříně jsou umístěny v areálu osoby zúčastněná na řízení 1 (dále též „České dráhy, a. s.“ či „stavebník“) za dělicí stěnou, a z přilehlé ulice ani nejsou viditelné, budou zajišťovat běžné a nutné obslužné činnosti pro provoz železničních kolejových vozidel v železniční stanici a širším měřítku přispějí k lepší dopravní obslužnosti celého regionu. Veřejný zájem na jejich zbudování převažuje nad soukromým zájmem vlastníků rodinných domů v okolí, kteří nejsou stavbou přímo dotčeni. Byť žalobce a ostatní vlastníci sousedících nemovitostí tvrdili snížení tržní hodnoty svých nemovitostí v důsledku stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště, svá tvrzení nespécifikovali ani nedoložili. K odvolací námitce stran nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek žalovaný uvedl pouze, že si vyžádal revizní závazná stanoviska, jimiž je vázán.
7. Žalovaný poté shrnul obsah prvostupňových i revizních závazných stanovisek. Soud v rámci jejich rekapitulace uvede pouze závěry, které jsou relevantní pro projednávanou věc. Ze závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „KÚ KHK“), odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 19. 12. 2023, č. j. KUKH-39193/ZP/2023 (dále jen „revizní environmentální stanovisko“) plyne, že se uvedený dotčený orgán zabýval vodohospodářskou otázkou (přičemž ale v této části se nejedná o závazné stanovisko dle § 149 správního řádu). Negativní ovlivnění vodních poměrů vyloučil. Plán kanalizačního připojení odsávacích skříní shledal nezávadným. K dešťovým vodám dotčený orgán uvedl, že se jedná jen o jejich stékání ze střech odsávacích skříní, které jsou svou plochou zanedbatelné, voda se tedy bude vsakovat na místě. V závazném stanovisku KÚ KHK, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 19. 1. 2024, č. j. KUKHK-37717/UP/2023 (dále jen „revizní územně-plánovací stanovisko“) se uvádí, že stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště odpovídá cílům a úkolům územně plánovací dokumentace. Zejména se vyhovuje požadavku uvedenému v § 18 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném ke dni 25. 4. 2024 (dále jen „stavební zákon“), protože díky němu dojde k zajištění dopravní obslužnosti motorových kolejových vozidel, a tedy i ke snížení hluku a jiných emisí. Záměr konvenuje mimo jiné i § 18 odst. 4 stavebního zákona, neboť se nachází na ploše historicky určené pro železniční dopravu, je oddělena od přilehlých komunikací, nezasahuje do přírody. Územní plán předpokládá pro danou plochu přesně takové využití. Záměrem nebude zasaženo do kvality bydlení žalobce. Odsávací a zbrojící pracoviště je vybaveno nejmodernější technologií a umístěno na stávající koleji, provedením odpovídá funkčním i vzhledovým standardům železniční stanice, navíc je opticky odděleno od přilehlé komunikace.
8. V žalobě žalobce uplatnil čtrnáct žalobních námitek. Zaprvé brojil proti tomu, že stavební záměr je z hlediska možné funkčnosti a využitelnosti vázán na stavbu ČS PHM Týniště nad Orlicí, která byla posuzovaná v jiném řízení a dosud nedisponuje rozhodnutím o umístění stavby. Přístřešek, který je formálně řešen ve stavebním řízení týkajícím se čerpací stanice, ale reálně slouží potřebám odsávacího a zbrojícího pracoviště. Dražní úřad měl řízení přerušit, protože se jedná o předběžnou otázku, o které probíhá řízení. Žalovaný tento problém nevyřešil přidáním podmínky č. 32 o věcné a časové koordinaci; je příliš vágní a neváže realizaci stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště na pravomocné povolení a umístění stavby čerpací stanice.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Žalobce označil postup Drážního úřadu za účelovou salámovou metodu. Z vlastní činnosti mu měla být známa provázanost staveb, která plyne i ze smlouvy o dílo uzavřené mezi Českými drahami a. s. coby objednatelem a společností TSS GRADE, a. s., resp. její českou pobočkou TSS GRADE, a. s., pobočka Česká republika, IČO: 02765055. Stavba byla účelově rozdělena do dvou částí dodatkem ke smlouvě o dílo, který byl uzavřen až poté, co se lidé bydlící blízko stavebních záměrů začali brát o svá práva. To vše namítl žalobce v odvolání, žalovaný ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevysvětlil, jak to, že shledal postup Drážního úřadu zákonným, a neodůvodnil ani, proč vlastně podmínku č. 32 přidal a co sledoval její vágní formulací. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
10. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl tři vady výroku společného povolení. První vadou je absence popisu prostorového řešení stavby, umístění stavby na pozemku a vymezení území dotčeného vlivy stavby, což jsou obligatorní náležitosti společného povolení dle § 13a odst. 1 písm. c), d) a e) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Výrok společného povolení je pro neurčitost nevykonatelný. Grafická příloha, kterou ke společnému povolení doplnil žalovaný, uvedenou vadu nezhojila, chybějící náležitosti z ní patrně nejsou, a navíc v ní zakreslené přípojky vedou po pozemku parc. č. 874, který ale není evidován v katastru nemovitostí. Druhou vadou je, že druhá podmínka společného povolení ve znění „stavba musí splňovat parametry stanovené vyhláškou č. 177/1995 Sb. a ustanoveními stavebního zákona“ je neurčitá a nesrozumitelná. V odvolání uvedl konkrétní skutečnosti, k nimž se Drážní úřad ve společném povolení vůbec nevyjádřil, ale žalovaný odvolací námitku odbyl s tím, že je nekonkrétní. Tím potvrdil nepřezkoumatelné společné povolení. Zatřetí považuje žalobce za vadně formulovanou podmínku č. 15 společného povolení, která se týká minimalizace prašnosti při provádění stavebních prací; má ji pro nekonkrétnost za nevymahatelnou. Z důvodu sousedství má žalobce zájem na tom, aby byla opatření k minimalizaci prašnosti jasně stanovená.
11. Ve třetím žalobním bodu žalobce oponoval závěru žalovaného, že k vydání společného povolení nebylo třeba závazné stanovisko podle § 94j odst. 2 stavebního zákona. Předmětem záměru je totiž soubor staveb a vedlejší stavby (jedná se o vodovodní a kanalizační přípojky), u nichž je závazné stanovisko dotčených orgánů potřeba.
12. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce zpochybnil závěr Drážního úřadu i žalovaného, že stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště (zařízení služeb) je stavbou dráhy. Žalovaný vykládá § 5 odst. 1 zákona o drahách příliš široce. Daná stavba nedoplňuje, nemění ani nezabezpečuje dráhu jako cestu, ale slouží provoznímu ošetření vozů. Pokud by zařízení služeb bez dalšího spadalo pod definici drážní stavby, nebyla by třeba samostatná definice tohoto pojmu v § 9 odst. 2 zákona o drahách. Neobstojí odůvodnění, že se jedná o doplňující část, záměr je situován na pozemku dráhy a pro potřeby dráhy z hlediska jejího komplexu, neboť pod takto volnou definici drážní stavby se vejde prakticky cokoliv. Jelikož správní orgány obou stupňů přezkoumatelně neodůvodnily, proč je odsávací a zbrojící pracoviště drážní stavbou, má žalobce prvostupňové i napadené rozhodnutí za nicotné.
13. Námitky, které soud rozčlenil na pátý až třináctý žalobní bod (kapitola VI. žaloby), se týkají nesouhlasu žalobce s vypořádáním některých jeho odvolacích námitek, resp. namítl jejich řádné nevypořádání.
14. V pátém žalobním bodu žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že otázka povolení zvláštního užití pozemní komunikace není předběžnou otázkou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že správní spis neobsahuje souhlas města Týniště nad Orlicí jako vlastníka pozemku s navrhovaným stavebním záměrem. To odporuje § 184a stavebního zákona. Žalobce byl tímto nezákonným postupem dotčen na svém právu na spravedlivý proces. Podotkl, že vlastníkem vodovodních a kanalizačních řadů je vodohospodářské sdružení obcí Křivina, proto by též jakékoliv vyjádření města Týniště nad Orlicí bylo irelevantní.
16. V sedmém žalobním bodu žalobce namítl, že před vydáním společného povolení mělo být vyřešeno prodloužení kanalizačního řadu. Žalobce od počátku namítal, že navržené připojení je nevyhovující a neodpovídá aktuálnímu stavu kanalizačních šachet. Právě odvod odpadních vod se žalobce nejvíc dotýká (hrozí, že kanalizační přípojka stavebníka selže, a fekálie skončí na jeho pozemku). Proto je podle něj pravomocné povolení prodloužení kanalizačního řadu předběžnou otázkou a obligatorním podkladem pro povolovací řízení o kanalizační přípojce. Drážní úřad neprovedl místní šetření na žádost žalobce a žalovaný to posvětil.
17. V osmém žalobním bodu žalobce namítl, že společné povolení je vnitřně rozporné, a proto nicotné. Odporují si totiž body 22.21 a 23.7, které se týkají ošetření dešťové vody. Dešťová voda nebude odváděna do kanalizace, ale ani na drážní pozemky. Žalovaný k této námitce uvedl, že dešťové vody budou řešeny vsakováním. Uvedené podmínky společného povolení ale společně znamenají, že voda bude vsakována a odváděna na jiný než stavební pozemek. Společné povolení proto neoprávněně přesahuje do jiných pozemků.
18. V devátém žalobním bodu žalobce brojil proti závěru správních orgánů obou stupňů o ochranném pásmu dráhy. Vůbec nerozumí tomu, jak žalovaný jeho odvolací námitku vypořádal (strana 5 bod 11 napadeného rozhodnutí).
19. V desátém žalobním bodu žalobce namítl, že tvrzená znalost Drážního úřadu areálu Českých drah a. s. není důvodem k neprovedení místního šetření, které žalobce navrhoval. Tato znalost svědčí spíše o neobjektivnosti Drážního úřadu.
20. V jedenáctém žalobním bodu žalobce namítl, že opakovaně ve stavebním řízení zdůrazňoval, že jeho rodinný dům se zahradou bezprostředně sousedí se záměrem, a vyjádřil obavy ze zápachu a hluku, které odsávací a zbrojící stanice způsobí. Na to žalovaný reagoval tak, že veřejný zájem na službách převáží nad soukromým zájmem žalobce, a že žalobce není stavbou přímo dotčen. S tím žalobce nesouhlasí. Jednak je pohoda bydlení zájmem veřejným, a jednak žalovaný vůbec nevysvětlil své správní uvážení, které vedlo k závěru, že zájem na umístění odsávací a zbrojící stanice převyšuje nad veřejným zájmem kvality prostředí. Stavba území zasahuje do stávajících poměrů nad přiměřenou míru.
21. Ve dvanáctém žalobním bodu žalobce namítl, že společné povolení definitivně neřeší osvětlení stavby (s ohledem na bod 23.3.6. Drážní úřad okolnost osvětlení nezjišťoval). Není tedy vyloučeno negativní dotčení osvětlením. Žalovaný jen obecně ve vztahu ke všem námitkám, které žalobce uplatnil v prvostupňovém řízení, uvedl, že Drážní úřad se jeho námitkou zabýval.
22. Ve třináctém žalobním bodu žalobce brojil proti způsobu vypořádání jeho odvolací námitky ohledně snížení tržní hodnoty svého pozemku.
23. Ve čtrnáctém okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti reviznímu územně-plánovacímu stanovisku. V první řadě dovozuje, že není vyloučena nepodjatost KÚ KHK, protože odsávací a zbrojící pracoviště je součástí obslužnosti regionu na základě smlouvy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s Královéhradeckým krajem. Dále upozornil na to, že plánované odsávací a zbrojící pracoviště je vzdálené 255 metrů od nynější železniční stanice (podle něj tedy není v prostoru železniční stanice). Nesouhlasí, že navržené řešení odpovídá požadavku § 18 odst. 1 stavebního zákona. Vytíženost provozu celé stavby bude enormní a bude generovat hluk a emise koncentrované v jednom místě. To odporuje, s ohledem na zástavbu rodinných domů v sousedství a chybějící protihlukové opatření, cílům územního plánování. KÚ KHK rezignoval na svou povinnost posuzovat stavební záměr s ohledem a jeho funkci a s ohledem na celkový aktuální charakter a hodnoty území.

24. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě uvedl, podmínka č. 32, o kterou napadeným rozhodnutím rozšířil výrok společného povolení, reálně ukládá stavebníkovi komplexní dokončení a funkční schopnost odsávacího a zbrojícího pracoviště včetně přípojky elektro. To plyne z projektové dokumentace a objektové skladby obou staveb. Drážní úřad vycházel z toho, že pro stavbu čerpací stanice bylo v době rozhodování vydáno platné stavební povolení. Dále žalovaný trvá na tom, že závazné stanovisko dle § 94j odst. 2 stavebního zákona v dané věci vyhotoveno být nemuselo. Nejedná se podle něj o vedlejší stavbu v rámci souboru staveb, ale o úpravu kanalizačního řadu dle podmínky č. 22 společného povolení. Úpravě kanalizačního řadu předchází povolení zvláštního užívání pozemní komunikace, o které žádá zhotovitel, jsou-li důvodem stavební práce. Vyřešení povolení zvláštního užívání nebylo předběžnou otázkou ve stavebním řízení týkajícím se odsávacího a zbrojícího pracoviště. Nepovažuje za důvodnou ani námitku o svodu dešťové vody. Srážkové vody budou vzhledem k jejich ploše zasakovány. Není možné dešťovou vodu odvádět kanalizačními rozvody, protože tamtudy budou odváděny pouze odsáté fekálie ze souprav.
25. Námitky směřující do vad výroku označil žalovaný za účelové. Společné povolení obsahuje podmínku o nutnosti provést stavbu v souladu s dokumentací, ze které je zřejmá poloha i prostorové řešení stavby podle vyhlášky č. 503/2006 Sb. Výrok proto není neurčitý. I ostatní žalobcem zpochybňované podmínky společného povolení jsou dle žalovaného formulovány standardně a dostatečně určitě, a dále jsou rozvedeny v odůvodnění společného povolení v rámci vypořádání námitek.
26. Žalobce dle mínění žalovaného ve čtvrtém žalobním bodu nepřipustně zaměňuje a dezinterpretuje pojmy *stavba dráhy*, *stavba na dráze* a *zařízení služeb*. Odsávací a zbrojící pracoviště je jednoznačně stavbou dráhy, protože rozšiřuje, doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu, jak žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Žalobcem namítaný § 2 odst. 9 zákona o drahách (upravující zařízení služeb) je nepřipadný, protože zařízení služeb nesouvisí se stavebně technickým charakterem dráhy. Navíc to, že je nějaká stavba – například železniční stanice – zařízením služeb, neznamená to, že současně není stavebně technicky stavbou dráhy. Žalobce nesprávně dovozuje nepřislusnost drážního úřadu k projednání věci.
27. Žalobní námitky uvedené v kapitole VI. žaloby nepovažuje žalovaný za opodstatněné. Blíže se vyjádřil k obavě žalobce ze zvýšení hluku a zápachu v důsledku realizace stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště. Z projektové dokumentace, závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů jednoznačně plyne, že ovzduší ani veřejné zdraví dotčeno nebude. Zdůraznil též, že pozemek žalobce je dostatečně oddělen od provozu zamýšlené stavby. Osvětlení bude řešeno se Správou železnic. Tvrzení o snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobce má žalovaný za nepodložené.

28. Společnost České dráhy a. s. ve vyjádření ze dne 8. 7. 2024 zdůraznila význam veřejné drážní dopravy a dopravní obslužnosti lokality coby veřejných zájmů. Uvedla, že instalaci odsávacího a zbrojícího pracoviště dojde ke snížení emisí (záměr chrání i životní prostředí), úspore financí a času (již nebude třeba zajižďet k ošetření vozů do Hradce Králové). To vše žalovaný vysvětlil na straně 12 napadeného rozhodnutí, a není tedy pravdou, že stran odůvodnění veřejného zájmu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Aby bylo možné řízení přerušit pro předběžnou otázku, musí jít o otázku, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. Drážní úřad je ale příslušný v řízení o povolení stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště, i o povolení stavby čerpací stanice. Je zcela na stavebníkovi, zda podá žádost o stavební povolení odděleně či společně. Správní řád umožňuje (nikoli ukládá) správnímu orgánu řízení spojit. Stavebník upozornil na to, že žalobce spojení řízení nikdy nenavrhl.
29. V projednávané věci není sporné, že se stavba se bude nacházet na pozemku stavebníka, a z výkresů je i jasné, kde přesně bude stát. Údaj o prostorovém umístění stavby slouží k posouzení jeho architektonických a urbanistických požadavků, nikoliv k tomu, aby o něm sousedé měli na centimetr přesnou znalost. Ani další případné namítané nedostatky výroku společného povolení nejsou dle stavebníka způsobilé se promítnout do žalobcových práv.
30. Stavebník upozornil, že žalobce v žalobě nevysvětlil, proč si myslí, že odsávací a zbrojící pracoviště nerozšiřuje, nedoplňuje nemění ani nezabezpečuje dráhu ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o drahách. Skutečnost že definice *stavby na dráze* v § 5 odst. 4 zákona o drahách obsahuje slovo „zařízení“ neznamena, že zákonodárce spojil *zařízení služeb* podle § 2 odst. 9 téhož zákona výhradně se *stavbou na dráze*.
31. Dále stavebník vysvětlil, jak bude fungovat zamýšlené odsávací a zbrojící pracoviště. Bude k němu přistaveno drážní vozidlo, jehož nádrže se naplní vodou a jehož jímky budou vyprázdněny. Následně bude vozidlo odvezeno. Železniční stanice se vyznačuje pohybem drážních vozidel, a konkrétně v Týništi nad Orlicí se využívají vozidla s dieselovými motory. Nelze úspěšně tvrdit, že přistavení či jakákoliv manipulace s vagony v areálu železniční stanice bude generovat hluk v neobvyklé či snad nepřiměřené míře. Žaloba pomíjí, že vozidla čekala na svoz k odčerpání do Hradce Králové se zapnutými motory, takže akcelerací při odjezdu vypouštěla více emisí než při pomalé jízdě do odsávacího a zbrojícího pracoviště. Žalobce netvrdil a neprokázal, že by v okruhu železniční stanice Týniště nad Orlicí vznikaly větší emise z čerpání vody a vyprazdňování fekálií z vagonů než z chodu dieselových motorů drážních vozidel. Neprokázal ani výšení pachu v okolí železniční stanice.
32. K tvrzenému zhoršení kvality prostředí a snížení tržní hodnoty žalobcovy nemovitosti stavebník uvedl, že železniční stanice v Týništi nad Orlicí byla zbudována v roce 1874. Vlastníci okolních nemovitostí nemohou úspěšně tvrdit, že nepočítali s vlivem a rozvojem provozu dráhy, železniční stanice a drážní dopravy v okolí.
33. J. L. (dále označovaná jako „osoba zúčastněná na řízení 2“) v podání ze dne 19. 2. 2025 omluvila svou neúčast u nařízeného ústního jednání a k věci samé uvedla, že nesouhlasí s důvody, pro které žalovaný její odvolání zamítl. Považuje je za „zcela neobjektivní posouzení a názory.“ Dráha (míněno zřejmě stavebník) se nemůže v souvislosti s předmětnou stavbou odvolávat na ochranné pásmo, které je definováno zákonem, jestliže stavbu hodlá umístit na svém pozemku. Za zcestný označila osoba zúčastněná na řízení 2 názor žalovaného, že je nereálné situovat stavbu jinam než do blízkosti zástavby rodinných domů. Každá stavba musí splňovat požadavky stavebního zákona, a to především co se týče

vzdálenosti od společné hranice. Vlastník sousední nemovitosti, jímž je Město Týniště nad Orlicí, rezignoval na své právo vyjádřit se k předmětné stavbě a také na svou povinnost zabývat se záměrem dráhy umístit předmětnou stavbu v těsné blízkosti obytné zóny, a to jak z hlediska zabezpečení pohody bydlení, tak z hlediska bezpečnosti. Osoba zúčastněná na řízení 2 v této souvislosti poukázala na to, že stavba čerpací stanice pohonných hmot, do které má být předmětná stavba umístěna, byla postavena pouhých 0,9 m od hranice s pozemkem, na kterém je vybudován chodník. Rozhodnutí neposoudit tuto stavbu z hlediska možného nebezpečí (únik nafty, požár, výbuch) je ze strany dráhy i města nezodpovědné. Sdělení žalovaného, že k povolení stavby dráhy byl příslušný Drážní úřad, nelze považovat za důkaz toho, že Drážní úřad je příslušný i k vydání územního povolení. Odůvodnění závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 1. 2021 č. j. KUKHK-37717/UP/2023, že provoz odsávacího a zbrojícího zařízení v Týništi nad Orlicí eliminuje zbytečné každodenní zajištění železničních kolejových vozů z Týniště nad Orlicí do stanice Hradec Králové a zpět, osoba zúčastněná na řízení 2 oponovala poukazem na to, že vlaky v daném regionu jezdí na trasách Hradec Králové – Týniště nad Orlicí – Chocẽ, Hradec Králové – Týniště nad Orlicí – Letohrad, Hradec Králové – Týniště nad Orlicí – Rychnov nad Kněžnou několikrát za den.

34. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20. 2. 2025 žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odkázal na žalobu a v ní uplatněné námitky. Konstatoval, že Městský soud v Praze vyhověl jeho žalobě v řízení vedeném pod sp. zn. 14 A 19/2024, které se týkalo stavby čerpací stanice pohonných hmot. Stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště s touto stavbou provozně a funkčně souvisí, a žalovaný měl proto vyčkat, jak dopadne další řízení ohledně čerpací stanice pohonných hmot. Žalobce dále zopakoval, že dle jeho názoru stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště není stavbou dráhy. Ve studii, kterou hodlá navrhnout soudu jako důkaz, je tato stavba označena jako stavba na dráze. Žalobce má i nadále za to, že kanalizační a vodovodní přípojky jsou vedlejšími stavbami, k nimž mělo být vydáno závazné stanovisko obecného stavebního úřadu.
35. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na napadené rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Podotkl, že rozsudek Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 14 A 19/2024 se týká jiné stavby.
36. Společnost České dráhy a. s., při jednání před soudem odkázala na své písemné vyjádření k žalobě. Dále uvedla, že čerpací stanice pohonných hmot je samostatnou kategorií zařízení služeb a o její stavbě bylo vedeno samostatné řízení. Stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště je stavbou dráhy, která slouží k zajištění provozování drážních vozidel. To, jak byla tato stavba kvalifikována v dokumentu vyhotoveném stavebními odborníky (poznámka soudu: míněno v žalobcem zmiňované studii), není pro její posouzení relevantní.
37. Soud při jednání provedl jediný důkaz z těch, které navrhl žalobce, a sice důkaz nedatovaným vyjádřením tajemníka Městského úřadu Týniště nad Orlicí č. j. MUTý/KST/2655/2024, v němž se uvádí, že Městský úřad Týniště nad Orlicí ke stavbě „Odsávací a zbrojící pracoviště Týniště nad Orlicí“ nevydal ani neučinil žádná vyjádření, souhlasy, rozhodnutí ani jiná stanoviska, a dále že vyjádření a předběžný souhlas Města Týniště nad Orlicí zmiňovaný ve společném povolení se týká stavby čerpací stanice motorové nafty a LTO v žst. Týniště nad Orlicí.
38. Ostatní důkazní návrhy soud zamítl pro jejich bezpředmětnost a nadbytečnost. Nebylo zapotřebí provádět jako důkaz ty listiny označené v žalobě, které jsou součástí správního

spisu, neboť z nich soud při rozhodování ve věci samé obligatorně vychází; důkaz správním spisem se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení před správními soudy neprovádí. Smlouva o dílo uzavřená mezi stavebníkem jako objednatelem a společností TSS GRADE, a. s., jako zhotovitelem, na jejíž článek I. upravující předmět a místo plnění žalobce odkázal v žalobě, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, a to z důvodů rozvedených soudem níže. Listinu nadepsanou jako „01-Technická zpráva; Studie proveditelnosti; ČS PHM Týniště nad Orlicí“, kterou žalobce navrhl provést jako důkaz při jednání před soudem k prokázání svého tvrzení, že předmětná stavba není stavbou dráhy, ale stavbou na dráze, soud rovněž vyhodnotil jako bezpředmětnou, neboť v ní obsažené označení stavby (jako stavby na dráze) není pro právní kvalifikaci stavby podle zákona o dráhách ani v nejmenším závazné. Jedná se totiž o názor zpracovatelů studie, která se nadto týká jiné stavby, a to stavby čerpací stanice pohonných hmot. K tomu soud na okraj dodává, že stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště nebyla součástí stavby čerpací stanice pohonných hmot, jak se ve zmíněné studii mylně uvádí, ale jednalo se o samostatnou stavbu, o níž také bylo Drážním úřadem vedeno samostatné řízení.

39. Co se týče vyjádření tajemníka Městského úřadu Týniště nad Orlicí č. j. MUTý/KST/2655/2024, soud z něj žádá skutková zjištění významná pro posouzení věci samé nečerpá a nadto jej vyhodnotil jako nepravdivé. Ve vyjádření a předběžném souhlasu k záměru stavby ze dne 31. 5. 2021, které je součástí správního spisu a sloužilo jako podklad pro vydání společného povolení, se totiž Město Týniště nad Orlicí nevyjadřovalo pouze ke stavbě čerpací stanice pohonných hmot, ale též k předmětné stavbě. Výslovně se v něm uvádí, že *„(k) zajištění provozu odsávacích skříní a odvodu splaškových vod se jeví jako vhodné využít splaškové kanalizace v Nádražní ulici, která je ve správě Aquaservisu a.s. Rychnov nad Kněžnou, se kterým má DSO Křivina, která kanalizaci vlastní, uzavřenou smlouvu o provozování. Před vybudováním přípojky bude vydáno Městským úřadem v Týništi nad Orlicí rozhodnutí o povolení zvláštního užívání komunikace.“*
40. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
41. Podle § 2 odst. 1 zákona o dráhách dráhou je cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných zařízení potřebných pro zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy.
42. Podle § 2 odst. 9 zákona o dráhách zařízením služeb se rozumí železniční stanice, zastávka, odstavné koleje, čerpací stanice a jiná technická zařízení, která jsou jejich provozovatelem zvláště určena k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce.
43. Podle § 54 odst. 1 věty první zákona o dráhách státní správu ve věcech drah vykonávají drážní správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy a Drážní úřad.
44. Podle § 5 odst. 1 věty první zákona o dráhách stavbou dráhy je stavba cesty určené k pohybu drážních vozidel a stavba, která rozšiřuje, doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu bez ohledu, zda je v obvodu dráhy či nikoliv. Stavba dráhy není součástí pozemku.
45. Podle § 5 odst. 4 zákona o dráhách stavbou na dráze jsou všechny stavby a zařízení v obvodu dráhy, které nejsou stavbou dráhy, bez ohledu na účel, jemuž slouží.
46. Podle § 15 odst. 1 písm. b) stavebního zákona působnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování, vykonávají u staveb drah orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních právních předpisů (dále jen „speciální stavební úřady“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

47. Podle § 94p odst. 1 věty první stavebního zákona stavební úřad ve společném povolení schvaluje stavební záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci a stanoví podmínky pro umístění a provedení stavby, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a pokud je to třeba také pro její užívání.
48. Podle § 94j odst. 1 věty první stavebního zákona u staveb v působnosti obecného stavebního úřadu, staveb vymezených v § 15 odst. 1 písm. b) až d) a staveb vymezených v § 16 odst. 2 písm. d) a odst. 4 lze vydat společné povolení. Příslušným k vydání společného povolení je stavební úřad příslušný k povolení stavby podle § 13 odst. 1, § 15 odst. 1 písm. b) až d) nebo § 16 odst. 2 písm. d) nebo odst. 4.
49. Podle § 94j odst. 2 stavebního zákona u souboru staveb se příslušnost k vydání společného povolení řídí příslušností k povolení stavby hlavní souboru staveb. Stavební úřady příslušné k umístění nebo povolení vedlejších staveb souboru jsou ve společném územním a stavebním řízení dotčenými orgány a pro potřeby vydání společného povolení vydávají namísto rozhodnutí závazná stanoviska.
50. Podle § 94w odst. 3 stavebního zákona účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek. K námitkám, které překračují rozsah stanovený v odstavci 4, se nepřihlíží.
51. Podle § 94w odst. 4 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru v rozsahu, jakým může být její vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. Dále může uplatňovat námitky proti dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno její vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným stavebním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývají. Obec uplatňuje námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.
52. Podle § 94m odst. 3 stavebního zákona od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 15 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, nebude přihlédnuto. Ustanovení § 113 odst. 1 a 2 se použije obdobně.
53. Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
54. Podle § 57 odst. 2 správního řádu probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce (...) postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.

55. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
56. Podle § 2 odst. 8 stavebního zákona souborem staveb se rozumí vzájemně související stavby, jimiž se v rámci jednoho stavebního záměru uskutečňuje výstavba na souvislém území nebo za společným účelem.
57. Podle § 2 odst. 9 stavebního zákona stavbou hlavní souboru staveb se rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staveb se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.
58. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.
59. Podle § 18 odst. 1 stavebního zákona cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.
60. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
61. Před vlastním posouzením žalobních námitek soud uvádí, že jinou žalobou podanou u Městského soudu v Praze žalobce dosáhl zrušení stavebního povolení týkajícího se stavby čerpací stanice pohonných hmot ze dne 2. 11. 2022, č. j. DURC-65911/22/Fl a na něj navazujícího rozhodnutí žalovaného, které soud zrušil rozsudkem ze dne 17. 7. 2024, č. j. 14 A 19/2024-101. Důvodem zrušení byla částečná nepřezkoumatelnost uvedených rozhodnutí a především to, že stavebnímu povolení na stavbu čerpací stanice pohonných hmot nepředcházelo územní rozhodnutí. Tyto důvody se však nyní projednávají věci netýkají.
62. K námitkám vtěleným do prvního žalobního bodu soud uvádí, že stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště, k níž bylo vydáno společné povolení, co do své funkce a účelu nijak nesouvisí se stavbou čerpací stanice pohonných hmot, o níž bylo rozhodováno v jiném řízení. V žádném případě se nejedná o dvě vzájemně provázané stavby, jak tvrdí žalobce, ale o samostatné stavby, z nichž každá má evidentně sloužit ke zcela jinému účelu. Jejich vzájemné propojení nezakládá ani podmínka č. 32, kterou žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí doplnil do společného povolení. Logickým důvodem doplnění této podmínky do společného povolení byla skutečnost, že příslušná přípojka elektro, kterou má stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště (dále též jen „předmětná stavba“) využívat, je řešena právě v rámci stavby čerpací stanice pohonných hmot. Tento důvod doplnění zmíněné podmínky do společného povolení také žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 14) uvedl. Není tedy pravdou, že neodůvodnil, proč tak učinil. Samotná věcná a časová koordinace obou staveb

zakotvená do podmínky č. 32 společného povolení nesměšuje obě samostatné stavby do jednoho stavebního záměru a už vůbec z ní nelze dovozovat, že vydání společného povolení na předmětnou stavbu je podmíněno předchozím pravomocným povolením stavby čerpací stanice pohonných hmot.

63. Řízení týkající se (odlišné) stavby čerpací stanice pohonných hmot nepředstavuje ve vztahu k řízení, jehož předmětem je vydání společného povolení na předmětnou stavbu, řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu, jak se mylně domnívá žalobce. Nebylo tudíž povinností Drážního úřadu, aby řízení o vydání společného povolení na předmětnou stavbu přerušil a vyčkal výsledku řízení ve věci stavby čerpací stanice pohonných hmot. Stejně tak ani procesní úkony, které žalobce učinil v řízení týkajícím se stavby čerpací stanice pohonných hmot, nemohou svými účinky přesahovat do řízení týkajícího se (odlišné) stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště. V této souvislosti soud dodává, že žalobcem zmiňovaný přístřešek není součástí předmětné stavby, ale součástí stavby čerpací stanice pohonných hmot.
64. To, že stavba čerpací stanice pohonných hmot není předmětem řízení, v němž bylo vydáno společné povolení na stavbu odsávacího a zbrojícího pracoviště, žalobci sdělil již Drážní úřad v rámci vypořádání jeho námitek v odůvodnění společného povolení. Žalovaný, jenž napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání (jakož i odvolání některých dalších účastníků řízení) zamítl, tuto argumentaci Drážního úřadu nepochybně převzal a s její pomocí se implicity vypořádal s odvolacími argumenty žalobce o provázanosti předmětné stavby se stavbou čerpací stanice pohonných hmot. Ve správním řízení přitom rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Tento argument slouží zpravidla k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje. Nelze však vyloučit ani opačný postup, kdy mezery v odůvodnění odvolacího, resp. rozkladového orgánu, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, zaplní argumenty obsažené již v prvostupňovém rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014 č. j. 6 As 161/2013–25).
65. Žalobcovo přesvědčení o užití salámové metody soud ani v nejmenším nesdílí. Nebylo povinností stavebníka (zde Českých drah a.s.), aby veškeré stavby potřebné pro zajištění provozního chodu dráhy v dosahu železniční stanice Týniště nad Orlicí řešil v rámci jednoho společného řízení.
66. To, jakým způsobem byl ve smlouvě o dílo, na jejíž článek I. žalobce v žalobě poukázal, vymezen předmět smlouvy, je výlučně záležitostí smluvních stran. Totéž platí i pro případné následné změny tohoto smluvního ujednání. Tato smluvní úprava, jakož i skutečnost, že se žalobci nepodařilo smlouvu o dílo včetně jejího dodatku dohledat v registru smluv, nemohou mít naprosto žádný vliv na zákonnost společného povolení či napadeného rozhodnutí. Předmětem posouzení ze strany Drážního úřadu a žalovaného při rozhodování v dané věci nebyla otázka, jakým způsobem byl ve smlouvě o dílo či v jejích dodatcích vymezen předmět stavby, ale (stručně řečeno) soulad předmětné stavby se zákonem.
67. Co se týče námitek uplatněných v druhém žalobním bodu, žalobci je nutno přisvědčit v tom, že výrok společného povolení neodpovídá zcela požadavkům zakotveným v § 13a odst. 1 písm. c), d) a e) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Žalobce tento nedostatek namítl již v odvolání, přičemž výslovně odkázal na zmíněná ustanovení vyhlášky č. 503/2006 Sb. Proto nelze

souhlasit se žalovaným, že se jednalo o odvolací námitku formulovanou pouze v obecné rovině a značně nekonkrétně. Na druhou stranu soud nemohl přehlédnout, že náležitosti společného povolení vymezené v § 13a odst. 1 písm. c), d) a e) vyhlášky č. 503/2006 Sb., jež jsou podstatné z hlediska dopadu do práv žalobce, jsou snadno zjištělné z dokumentace ověřené Drážním úřadem ve společném řízení, na kterou společné povolení odkazuje v podmínce č. 1 pro umístění a provedení stavby. Z dokumentu označeného „D.2.1.1. TECHNICKÁ ZPRÁVA“ jsou v bodě 4 – Technický popis detailně specifikovány technické parametry odsávacích skříní včetně jejich rozměrů (šířka 1700 mm, výška 1800 mm, hloubka 900 mm). Dokumentace obsahuje také přesné rozměry půdorysu základů, na nichž mají být odsávací skříně umístěny. Pokud jde o konkrétní umístění odsávacích skříní na pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí, z dokumentu označeného „D.2.1. – PS-03 VODOVODNÍ PŘÍPOJKA“ je zřejmé, že obě odsávací skříně mají být umístěny ve vzdálenosti 3 m od koleje č. 25 (směrem k ulici Nádražní), přičemž vzdálenost mezi oběma odsávacími skříněmi má činit 25 m. Ve stejném dokumentu jsou zaneseny i kóty udávající vzdálenost mezi odsávací skříní OS1 a jejím napojením na vodovodní šachtu a splaškovou kanalizaci v křižovatce Barákovy ulice s Nádražní ulicí. Z těchto dostatečně konkrétních údajů si lze snadno učinit představu o tom, kde mají být odsávací skříně umístěny. Soud ostatně nepochybuje o tom, že žalobci bylo jasné, kde mají odsávací skříně stát – v opačném případě by jen těžko mohl vznášet námitky, jimiž brojil proti jejich (z jeho pohledu) nevhodnému umístění. Co se týče vymezení území dotčeného vlivy stavby, ze společného povolení je zřejmé, že Drážní úřad s ohledem na charakter předmětné stavby (její bezprostřední napojení na kanalizaci) dospěl k závěru, že provoz stavby nebude svými účinky negativně ovlivňovat okolní území. Pokud jde o území dotčené samotnou realizací stavby, i to je z dokumentace ověřené Drážním úřadem ve společném řízení bez obtíží zjištělné – jde jednak o prostor na pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí, kde mají být obě odsávací skříně umístěny, a dále o křižovatku ulic Barákova a Nádražní, kde má být umístěno napojení odsávacích skříní na vodovodní šachtu a splaškovou kanalizaci.

68. Uvedení parcelního čísla pozemku 874 na výkresu „Koordinační situace“, který žalovaný připojil k napadenému rozhodnutí, je zjevnou nesprávností, neboť pozemek tohoto parcelního čísla se v dané lokalitě nenachází. Tato zjevná nesprávnost však nemění nic na tom, že z dalších údajů zachycených na zmíněné Koordinační situaci, jako je umístění křižovatky ulic Barákova a Nádražní či kolej č. 25, si lze učinit poměrně přesnou představu o umístění odsávacích skříní ve vztahu k žalobcovu domu.
69. Na podmínce č. 2 společného povolení, podle níž *„Stavba musí splňovat parametry stanovené vyhláškou č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů, a ustanoveními stavebního zákona“*, soud na rozdíl od žalobce nespátřuje nic nesrozumitelného, neurčitého či nejasného. Drážní úřad zakotvením této podmínky toliko deklaroval povinnost stavebníka dodržet při realizaci stavby veškeré podmínky vyplývající ze stavebního zákona a zmíněné vyhlášky. Lze mít sice určité pochybnosti o potřebnosti takové podmínky, její existence však nečiní výrok společného povolení vadným.
70. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že se Drážní úřad při rozhodování v dané věci nezabýval posouzením souladu stavebního záměru s požadavky upravenými v § 94x stavebního zákona. O tom, že tak správní orgán učinil, svědčí obsáhlé odůvodnění společného rozhodnutí, a to včetně znění podmínek č. 1 – 31 stanovených Drážním úřadem pro umístění a provedení stavby a též vypořádání jednotlivých námitek účastníků řízení. Z odůvodnění společného povolení a na něj navazujícího napadeného rozhodnutí je patrné, že Drážní úřad

a následně i žalovaný dospěli k závěru, že posuzovaný stavební záměr je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, dále že vyhovuje požadavkům na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, a je též v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů. Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích zabývaly souladem stavebního záměru s územním plánem, podmínkami společného povolení pro umístění a povolení stavby byla v dostatečném rozsahu zajištěna ochrana inženýrských sítí, jež by mohly být realizací stavebního záměru dotčeny (viz např. podmínky č. 7, 8, 19.3., 19.11., 21.1. aj.), dodržení podmínek pro práce v ochranných pásmech vedení (viz např. podmínky č. 19.1., 19.10., 20.1., 21.16., 22.4. aj.), jakož i požadavky týkající se provádění stavby v ochranném pásmu dráhy aj. Na straně 30 společného povolení Drážní úřad rovněž výslovně deklaroval, že ověřil úplnost a přehlednost předložené dokumentace, jakož i účinky budoucího užívání stavby (ty jsou mj. popsány na str. 15 společného povolení v rámci vypořádání námitky poukazující na riziko úniku kapalin), a dále to, že byl zajištěn příjezd ke stavbě a včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby. K respektování požadavků vtělených do závazných stanovisek dotčených orgánů se detailně vyjádřil žalovaný v bodě IX napadeného rozhodnutí. Nutno zdůraznit, že žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybil, že dokumentace předložená stavebníkem pro účely vydání společného povolení je úplná a dostatečně přehledná, neuvedl, jaké obecné požadavky na výstavbu nebyly společným povolením řešeny, nedoložil, že by stavebník neměl zajištěn příjezd ke stavbě, a stejně tak neuvedl, v čem spatřuje rozpor stavebního záměru s podmínkami dotčených ochranných a bezpečnostních pásem nebo předloženými závaznými stanovisky. Závěr správních orgánů obou stupňů o souladu stavebního záměru s územním plánem ponechal rovněž bez povšimnutí. Jeho tvrzení, že se Drážní úřad nezabýval posouzením souladu stavebního záměru s požadavky, které jsou zakotveny v § 94x stavebního zákona, je prostou negací, již s ohledem na obsah odůvodnění společného povolení a napadeného rozhodnutí není možné přisvědčit.

71. Nebylo povinností Drážního úřadu, aby v rámci podmínky č. 15 pro umístění a povolení stavby, jejímž cílem bylo zajištění minimalizace prašnosti při provádění stavebních prací v zastavěném území, přesně specifikoval, jaká jednotlivá technická a organizační opatření má stavebník za účelem minimalizace prašnosti zajistit. Vyplývá z logiky věci, že přijatá opatření musí odpovídat druhu a rozsahu činností vykonávaných při realizaci stavebního záměru, použité stavební technice, popřípadě i aktuálnímu počasí.
72. Soud shledal nedůvodnou rovněž námitku, v níž žalobce argumentoval porušením ustanovení § 94j odst. 2 stavebního zákona. Napojení odsávacích skříní na kanalizační a vodovodní přípojku nečiní z předmětné stavby soubor staveb, v rámci něhož by bylo namístě rozlišovat stavbu hlavní a stavbu (či stavby) vedlejší. Žalovaný v této souvislosti ve vyjádření k žalobě přiléhavě poukázal na zákonné definice zakotvené v § 2 odst. 8 a 9 stavebního zákona, z nichž plyne, co se rozumí souborem staveb, stavbou hlavní souboru staveb a vedlejší stavbou v souboru staveb. Kanalizační a vodovodní přípojka, které jsou součástí předmětné stavby, nejsou samostatnými (vedlejšími) stavbami již proto, že nemají svůj vlastní účel užívání. Žalobcův požadavek na vydání závazného stanoviska ze strany stavebního úřadu Městského úřadu Týniště nad Orlicí jakožto dotčeného orgánu, jenž by byl příslušný k umístění nebo povolení vedlejších staveb kanalizační a vodovodní přípojky, je tudíž neopodstatněný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

73. Pouze na okraj soud dodává, že i kdyby se v posuzované věci skutečně jednalo o soubor stavby hlavní a staveb vedlejších a bylo z tohoto důvodu zapotřebí, aby stavební úřad Městského úřadu Týniště nad Orlicí vydal jako dotčený orgán v řízení závazné stanovisko (s čímž soud, jak výše uvedeno, nesouhlasí), nemohl by být žalobce absencí takového závazného stanoviska jakkoliv dotčen na svých veřejných subjektivních právech, neboť zřízení kanalizační a vodovodní přípojky jakožto součástí předmětné stavby na pozemku parc. č. 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí se nijak nedotýká vlastnického nebo jiného věcného práva žalobce k jeho pozemku nebo stavbě. Jedná se tedy o námitku, kterou žalobce podle § 94w odst. 4 stavebního zákona nebyl oprávněn ve společném řízení uplatňovat, protože překračuje rozsah jemu příslušejících námitek vymezený v tomto ustanovení
74. Soud nevešel ani na námitku žalobce, že předmětná stavba není stavbou dráhy. Podle § 5 odst. 1 zákona o dráhách ve znění účinném od 31. 8. 2018 je stavbou dráhy stavba cesty určené k pohybu drážních vozidel a stavba, která rozšiřuje, doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu bez ohledu, zda je v obvodu dráhy či nikoliv. Stavba odsávacího a zbrojícího pracoviště je stavbou, která doplňuje dráhu o zařízení (služeb) specifikované v § 3 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 76/2017 Sb., tj. o zařízení pro provozní ošetření vozů, zejména jejich mytí, čištění a plnění vodou. Jedná se o zařízení, které je podle § 9 písm. i) vyhlášky č. 177/1995 Sb., součástí dráhy. Žalobcův argument, že předmětná stavba nedoplňuje dráhu (jako cestu), ale slouží (pouze) k provoznímu ošetření vozů, neobstojí. Jediným smyslem a účelem předmětné stavby je právě doplnění dráhy o výše popsané zařízení služeb, které se stane součástí dráhy, a tím dráhu doplní.
75. Žalobce v souvislosti s touto žalobní námitkou poukázal též na pojem „stavba na dráze“, přitom ale opomenul skutečnost, že pojmy stavba na dráze a stavba dráhy se vzájemně vylučují. Z legální definice pojmu stavba na dráze obsaženého v § 5 odst. 4 zákona o dráhách zřetelně vyplývá, že stavbou na dráze jsou všechny (ostatní) stavby a zařízení v obvodu dráhy, které nejsou stavbou dráhy, bez ohledu na účel, jemuž slouží. Jestliže je tedy nějaká stavba stavbou dráhy, je vyloučeno, aby se zároveň jednalo o stavbu na dráze a naopak – stavba na dráze nemůže být nikdy též stavbou dráhy.
76. Vzhledem k tomu, že předmětná stavba je stavbou dráhy (viz výše), byl k vydání společného rozhodnutí věcně příslušný Drážní úřad [§ 15 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve spojení s 7 odst. 1, § 55 odst. 1 zákona o dráhách]. Jím vydané společné povolení tudíž není nicotné z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti správního orgánu, a vadou nicotnosti netrpí ani napadené rozhodnutí.
77. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že pokud předmětná stavba vyžaduje zvláštní užití pozemní komunikace dle § 25 zákona o pozemních komunikacích, je vyřešení této otázky předběžnou otázkou. Vydání společného povolení není podmíněno (nezávisí) na řešení otázky zvláštního užití pozemní komunikace, nehledě k tomu, že o vydání povolení příslušného silničního správního úřadu ke zvláštnímu užití pozemní komunikace za účelem realizace předmětné stavby je možné z logiky věci žádat až poté, co společné povolení týkající se předmětné stavby nabude právní moci. Silniční správní úřad totiž nemá důvod rozhodovat o vydání povolení ke zvláštnímu užití pozemní komunikace, dokud předmětná stavba nebyla pravomocně povolena.
78. Námitka, v níž žalobce poukazuje na absenci souhlasu města Týniště nad Orlicí jakožto vlastníka pozemku parc. č. 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí s navrhovaným stavebním záměrem, opět nijak nesouvisí s ochranou veřejných subjektivních práv žalobce. Podle § 94w

odst. 4 stavebního zákona žalobce, jenž byl účastníkem řízení podle § 94k písm. e), mohl uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru (pouze) v rozsahu, jakým může být jeho vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. Dále mohl uplatňovat námitky proti dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. To, zda město Týniště nad Orlicí jako vlastník pozemku parc. č. 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí udělilo souhlas s navrhovaným stavebním záměrem, se nijak, tím méně přímo, nedotýká vlastnického nebo jiného věcného práva žalobce k jeho pozemku nebo stavbě. Jedná se tedy o námitku, kterou žalobce podle § 94w odst. 4 stavebního zákona nebyl oprávněn ve společném řízení uplatňovat, neboť překračuje rozsah námitek vymezený v tomto ustanovení. K takové námitce se podle § 94w odst. 3 stavebního zákona nepřihlíží, což platí jak pro společné řízení vedené správním orgánem, tak pro přezkumné řízení před soudem.

79. Součástí žalobcova práva na spravedlivý proces zajisté není právo hájit v řízení před správním soudem práva a oprávněné zájmy třetích osob, v daném případě práva vlastníka pozemku parc. č. 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí, která jediné mohla být případným porušením § 184a odst. 1 stavebního zákona dotčena. Stejně tak žalobci nepřísluší namítat nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že vlastníkem vodovodního a kanalizačního řadu není město Týniště nad Orlicí, ale vodohospodářské sdružení obcí „Křivina“. Žalobce zkrátka není subjektem, jemuž přísluší brát se za práva náležející vlastníku vodovodního a kanalizačního řadu. Soud k tomu na okraj dodává, že město Týniště nad Orlicí vyslovilo předběžný souhlas se záměrem předmětné stavby ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2021. Práva a oprávněné zájmy vlastníka vodovodního a kanalizačního řadu ve společném řízení hájil provozovatel vodovodu a kanalizace v dané lokalitě, tj. společnost AQUA SERVIS, a.s.
80. Prodloužení stávajícího kanalizačního řadu do křižovatky ulic Barákova a Nádražní není předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu, kterou by bylo zapotřebí rozhodnout před vydáním společného povolení. Jedná se o jednu z podmínek (č. 22.18.) pro umístění a povolení stavby, kterou Drážní úřad vtělil do společného povolení na základě požadavku společnosti AQUA SERVIS, a.s. Začleněním této podmínky do společného povolení Drážní úřad podmínil realizaci předmětné stavby (a tím i její funkčnost) předchozím prodloužením stávajícího kanalizačního řadu, a je věcí stavebníka, aby splnění i této podmínky zajistil. Obdobně jako je tomu u povolení příslušného silničního správního úřadu ke zvláštnímu užití pozemní komunikace za účelem realizace předmětné stavby, také o prodloužení stávajícího kanalizačního řadu bude na místě žádat (a rozhodnout) až po nabytí právní moci společného povolení. Dokud předmětná stavba, jejíž součástí je mj. kanalizační přípojka, nebyla pravomocně povolena, nadává smysl vést samostatné řízení a v něm rozhodovat o prodloužení stávajícího kanalizačního řadu.
81. Námitku, že kanalizace a kanalizační šachty v dané lokalitě nejsou pro navržené připojení uzpůsobeny, žalobce žádným věrohodným důkazním prostředkem nedoložil, a jedná se tak o ničem neprokázané tvrzení. Za věrohodný důkaz soud nepovažuje náčrtek se schematickým zakreslením „výchozí kanalizace“ a „kanalizace č.p. 120“, který žalobce v řízení vedeném Drážním úřadem připojil ke svým námitkám ze dne 5. 1. 2023. Soud má především za to, že společnost AQUA SERVIS, a.s., která v dané lokalitě provozuje vodovod a kanalizaci pro veřejnou potřebu, je s ohledem na obor svého podnikání zajisté dostatečně odborně vybavena k tomu, aby posoudila vhodnost stavebníkem předloženého řešení

napojení odsávacích skříní na kanalizační (a vodovodní) přípojku, a aby prostřednictvím jí formulovaných podmínek pro provedení předmětné stavby, jež byly Drážním úřadem vtčeny do společného povolení, zajistila její bezproblémovou funkčnost. Žalobce nicméně v žalobě technické řešení napojení odsávacích skříní na kanalizační přípojku popsané v projektové dokumentaci pro společné povolení, jakož i veškeré podmínky společného povolení pro realizaci stavby formulované společností AQUA SERVIS, a.s. (č. 22.1. – 22.24) naprosto pominul. Žádným relevantním argumentem tak nezpochybnil správnost a opodstatněnost klíčového závěru Drážního úřadu, že technické provedení kanalizační přípojky vylučuje případný únik splaškových vod mimo systém. Jeho tvrzení, že dojde k šíření zápachu po okolí a fekálie skončí na dvoře, v garážích a jiných prostorách, nelze za tohoto stavu přisvědčit.

82. S obsahově obdobnou argumentací žalobce, že kanalizace a kanalizační šachty v dané lokalitě nejsou k takovému užívání uzpůsobeny, se Drážní úřad dostatečným způsobem vypořádal tím, že poukázal na jednak na vyjádření společnosti AQUA SERVIS, a.s., ze dne 2. 9. 2022, v němž tento provozovatel vodovodu a kanalizace stanovil podmínky připojení předmětné stavby do jím provozovaných inženýrských sítí, a dále na kladný výsledek posouzení předmětné stavby ze strany odboru ochrany životního prostředí Městského úřadu v Kostelci nad Orlicí a Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje.
83. Nebylo povinností Drážního úřadu konat v řízení, jež vyústilo ve vydání společného povolení, místní šetření spojené s ústním jednáním ve věci, přestože se tohoto úkonu žalobce domáhal. Nekonání ústního jednání Drážní úřad dostatečně odůvodnil tím, že získal potřebnou místní znalost z dalších řízení (vedených) na území města Týniště nad Orlicí. Soud má za to, že v projednávané věci byly s ohledem na umístění a charakter předmětné stavby a obsah žádosti o vydání společného povolení splněny podmínky stanovené v § 94m odst. 3 stavebního zákona, za kterých mohl Drážní úřad od ohledání na místě a ústního jednání upustit. Samotný požadavek žalobce na konání ústního jednání za účelem „vyjasnění situace“ nemohl založit povinnost Drážního úřadu konat místní šetření spojené s ústním jednáním.
84. Soudu není zřejmé, jak by mohlo konstatování žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, že nemá důvod zpochybňovat postup Drážního úřadu, který nepovažoval provedení ohledání na místě a ústní jednání za potřebné vzhledem ke znalosti místa stavby (jímž je areál stavebníka) a jeho okolí, svědčit o neobjektivnosti správního orgánu. Soud též nemá nejmenší důvod pochybovat o tom, že areál Českých drah, a.s., je Drážnímu úřadu dobře znám.
85. Předmětná stavba nemá žádné zařízení či součást určenou pro odvádění dešťových vod. S ohledem na zanedbatelnou velikost horní plochy odsávacích skříní žalovaný v napadeném rozhodnutí oprávněně konstatoval, že odvod dešťových vod (z předmětné stavby) bude řešen vsakováním. K tomu bude s ohledem na umístění odsávacích skříní docházet na pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí. Soud v této souvislosti považuje za potřebné zdůraznit, že námitka týkající se odvodu dešťových vod nijak nesouvisí s ochranou veřejných subjektivních práv žalobce. Vlastnická nebo jiná věcná práva žalobce k sousednímu pozemku nebo stavbě nemohou být odváděním dešťových vod z předmětné stavby žádným způsobem dotčena již proto, že žalobcův pozemek a stavbu na něm od předmětné stavby odděluje Nádražní ulice. Jedná se tedy opět o námitku, kterou žalobce nebyl oprávněn ve společném řízení uplatňovat, neboť překračuje rozsah námitek vymezený

v § 94w odst. 4 stavebního zákona. K takové námitce podle § 94w odst. 3 stavebního zákona nelze přihlížet.

86. Polemika, v níž žalobce uvádí, že mu není jasná argumentace Drážního úřadu týkající se ochranného pásma dráhy, a současně namítá, že nikoliv on, ale právě Drážní úřad nepochopil, k čemu vymezení ochranného pásma dráhy slouží, je stejně bezobsažná jako žalobcova námitka, na kterou žalovaný reagoval na str. 6 napadeného rozhodnutí pod bodem 11 (jednalo se o námitku tohoto znění: „*Ochranné pásmo dráhy není pro dráhy bianco šekem pro jakoukoliv činnost.*“). Nejedná se o konkrétní žalobní bod, z něhož by bylo zřejmé, v čem žalobce spatřuje nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí.
87. Žalobce v žalobě opakovaně deklaruje své obavy ze zápachu a hluku spojeného s užíváním (provozem) předmětné stavby, aniž by ovšem reagoval na konkrétní závěry Drážního úřadu a žalovaného, jež se týkají technických parametrů odsávacího a zbrojícího pracoviště, jeho napojení na vodovodní a kanalizační řad, jakož i jeho způsobu jeho užívání. Nepřípustně též směšuje jím tvrzené negativní účinky užívání předmětné stavby s negativními dopady spojenými se stavbou čerpací stanice pohonných hmot, třebaže se jedná o zcela odlišnou stavbu. Přisvědčit nelze ani argumentaci, v níž se žalobce dovolává veřejného zájmu na zachování pohody bydlení. Žalobce by si měl uvědomit, že jeho dům, stejně jako domy v jeho těsném sousedství, stojí v bezprostřední blízkosti areálu železniční stanice v Týništi nad Orlicí, v němž od roku 1874 docházelo, nadále dochází a s největší pravděpodobností bude i v budoucnu docházet k provozování drážní dopravy a činností s tím spojeným. S tím samozřejmě souvisí i negativní dopady takové činnosti do pohody bydlení v sousedních domech. Tyto skutečnosti pochopitelně vždy ovlivňovaly také tržní hodnotu nemovitostí určených k bydlení, které se v dané lokalitě nachází, neboť každý zájemce o koupi nemovitosti k nim přihlíží. Každému je zkrátka na první pohled jasné, že v rozsáhlém areálu Českých drah, a.s., který se nachází hned za Nádražní ulicí, není park, louka ani les, ale železniční stanice, koleje, po kterých jezdí vlaky, které generují hluk a další imise, a další součásti dráhy.
88. Žalobce ani další vlastníci nemovitostí v těsném sousedství přitom nemohou očekávat, že stav areálu Českých drah, a.s., zůstane navěky neměnný. Je přirozené, že tento areál se v průběhu času ze stavebního hlediska vyvíjí a modernizuje, aby v něm mohly být poskytovány další služby potřebné pro zajišťování veřejné železniční dopravy. Mezi takové služby patří i odsávání fekálních nádržek železničních vozů a doplňování vody do nádrží železničních vozů. Žalobce zhora ničím nezpochybnil závěr správních orgánů obou stupňů, že umístění předmětné stavby je v souladu s územním plánem obce. V takovém případě se ze strany stavebníka jakožto vlastníka pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí jedná o výkon jeho vlastnického práva v mezích přípustných podle územního plánu. Vlastník pozemku má přitom právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. Předmětná stavba vzhledem k jejímu rozsahu a účelu ničím takto nepřipustným není. Soud k tomu dodává, že žalobce nemůže mít subjektivní veřejné právo na určení využití sousedního pozemku. Je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví. Žalobce vůči sousednímu pozemku „nevydržel“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010 č. j. 7 As 13/2010 – 145). V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že pozemek parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí je podle hlavního výkresu

územním plánem řešen jako „Plochy dopravní infrastruktury – železniční (DZ)“, přičemž textová část územního plánu stanoví jako převažující účel využití (hlavní využití) pro takovou plochu stavby pro železniční dopravu. Pozemek parc. č. 607/1 v k. ú. Týniště nad Orlicí je pak podle hlavního výkresu územním plánem řešen jako „Plochy dopravní infrastruktury – silniční (DS)- stav“, u nichž textová část územního plánu stanoví jako převažující účel využití (hlavní využití) silnice, místní a účelové komunikace; jedním z druhů přípustného využití jsou u těchto ploch sítě technického vybavení.

89. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že realizace předmětné stavby je ve veřejném zájmu, neboť tak bude zajištěna lepší dopravní obslužnost regionu bez zbytečného pohybu železničních souprav, které dosud musely za tímto účelem zajíždět do stanice Hradec Králové. Tento veřejný zájem nepochybně převyšuje soukromý zájem žalobce na zachování stávajícího *statu quo* ve smyslu absence předmětné stavby.
90. Žalobce pouze tvrdí, avšak ničím nedokládá, že v důsledku realizace předmětné stavby dojde k dotčení pohody bydlení v dané lokalitě nad míru přiměřenou stávajícím poměrům. Totéž platí i pro jeho tvrzení o snížení tržní hodnoty jeho nemovitosti, k němuž se soud v obecné rovině již vyjádřil výše. Stávající poměry dané lokality již nyní nutně zahrnují negativní dopady a imise spojené s provozováním drážní dopravy a souvisejících činností v areálu Českých drah, a. s., nacházejícím se na pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí. „Přínos“ stavby odsávacího a zbrojícího pracoviště k celkovému množství těchto imisí bude s ohledem na charakter a velikost této stavby zanedbatelný, a tržní hodnotu žalobcovy nemovitosti tudíž významně neovlivní.
91. Není pravdou, že není zřejmé, jakým způsobem bude předmětná stavba osvětlena. Jak plyne z dokumentace ověřené Drážním úřadem ve společném řízení, konkrétně z dokumentu označeného „D.2.1.1. TECHNICKÁ ZPRÁVA“, v němž jsou v bodě 4 (Technický popis) specifikovány technické parametry odsávacích skříní, odsávací skříň je opatřena vnitřním osvětlením. O jiném, externím osvětlení předmětné stavby společným povolením rozhodnuto nebylo. S ohledem na velikost odsávacích skříní, zděný plot, jímž jsou pohledově odděleny od Nádražní ulice, a jejich vzdálenost od domu žalobce lze důvodně předpokládat, že žalobce vnitřní osvětlení odsávacích skříní vůbec nezaznamená, protože mnohem intenzivnější bude osvětlení pocházející ze sloupů veřejného osvětlení podél Nádražní ulice.
92. Soud nevešel ani na námitky, jimiž žalobce brojí proti úkonu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 1. 2021 č. j. KUKHK-37717/UP/2023 označenému jako „závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování“, jímž jmenovaný krajský úřad jako příslušný nadřízený orgán potvrdil závazné stanovisko orgánu územního plánování ze dne 24. 8. 2022 č. j. MUKO-63083/2022-L, jež bylo vydáno Městským úřadem Kostelec nad Orlicí, odborem stavební úřad – životní prostředí (žalobce v žalobě mylně uvádí, že úkonem krajského úřadu bylo potvrzeno závazné stanovisko Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 5. 8. 2022 č. j. MUKO-58120/2022-L).
93. Předně je třeba uvést, že prosté konstatování krajského úřadu obsažené v potvrzení závazného stanoviska orgánu územního plánování, že realizaci záměru nového provozu odsávacího a zbrojícího pracoviště bude zajištěna obslužnost regionu na základě smlouvy s Královéhradeckým krajem, nezakládá, a to ani ve spojení s existencí takové smlouvy, důvodné pochybnosti o nepodjatosti úředních osob, jež se na vydání žalobcem napadeném úkonu krajského úřadu podílely. Je obecně známou skutečností, že jednotlivé kraje uzavírají

veřejnoprávní smlouvy s jednotlivými dopravci za účelem zajištění dopravní obslužnosti regionu územního samosprávného celku nebo jeho částí. Z této skutečnosti ovšem nelze dovozovat systémovou podjatost všech úředníků krajského úřadu v jakémkoliv řízení, jež se věcně týká některého dopravce (zde společnosti České dráhy, a.s.). Smlouvu o zajištění dopravní obslužnosti mezi krajem a příslušným dopravcem za kraj zpravidla uzavírají čelní představitelé kraje a nikoliv úředníci odboru územního plánování a stavebního řádu, do jejich pracovní náplně uzavírání takových smluv nepatří. Uzavření takové smlouvy mezi krajem a dopravcem není s ohledem na výše uvedené způsobilé založit u úředníků odboru územního plánování a stavebního řádu krajského úřadu poměr k příslušnému dopravci a z něj plynoucí zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo lze pochybovat o jejich nepodjatosti při rozhodování o potvrzení závazného stanoviska podřízeného orgánu územního plánování.

94. Poukaz žalobce na to, že záměr předmětné stavby je od samotné (budovy) železniční stanice v Týništi nad Orlicí vzdálen cca 255 metrů, nic nemění na tom, že se stále jedná o prostor (areál) železniční stanice, jehož rozsáhlost je dána velikostí pozemku parc. č. 2294/42 v k. ú. Týniště nad Orlicí.
95. Jak již bylo soudem konstatováno shora, předmětem řízení v dané věci bylo vydání společného povolení ke stavbě odsávacího a zbrojícího pracoviště, a nikoliv k (odlišné a samostatné) stavbě čerpací stanice pohonných hmot, o níž bylo rozhodováno v jiném řízení. Orgány územního plánování včetně odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje tedy nepochybily, jestliže v závazném stanovisku a jeho potvrzení posuzovaly z hlediska cílů a úkolů územního plánování toliko předmětnou stavbu.
96. Nesoulad předmětné stavby s cíli a úkoly územního plánování žalobce dovozuje z toho, že „*vytíženost provozu celé stavby bude enormní.*“ Poukazuje přitom na zástavbu rodinných domů v sousedství a na to, že provoz předmětné stavby bude citelně a koncentrovaně v jednom místě generovat hluk a imise, v čemž spatřuje rozpor s požadavky uvedenými v § 18 odst. 1 stavebního zákona. Soud k tomu uvádí, že vytíženost provozu předmětné stavby bude nutně omezena maximální „kapacitou“ odsávacích skříní, jejichž technické parametry, s tím související způsob obsluhy a také jejich umístění na pozemku stavebníka zajistí, že generovaný hluk a imise nepřekročí míru přiměřenou stávajícím poměrům. Samotné přečerpávání fekálií odsátých z nádržek železničních vagónů přes odsávací skříň přímo do kanalizace a stejně tak ani doplňování (zbrojení) nádrží ve vagónech vodou zajisté nebude generovat nadměrný hluk, a s ohledem na parametry odsávacích skříní a technologický postup, který je nutno při odsávání fekálií dodržet, ani nadměrný zápach. „Dopravní“ hluk související s přistavením železničních vagónů k odsávací skříni je pak imisí, která je s provozem areálu vlakového nádraží, tj. s poměry na místě samém, neodmyslitelně spojena a nelze ji vnímat jako nepřiměřenou místním poměrům. Nutno podotknout, že s provozem téměř každé stavby jsou spojeno produkované určité imise, a nejinak je tomu u staveb v areálu dopravce sloužících k zajištění potřeb železniční dopravy. Z ustanovení § 18 odst. 1 stavebního zákona nerozhodně neplyne, že by v rozporu s cíli územního plánování byly veškeré stavby, jejichž provoz působí určitý hluk či jiné imise. Cílem územního plánování je podle zmíněného ustanovení zákona vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající (mj.) ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území. Soud plně souhlasí se žalovaným, jakož i s odborem územního plánování a stavebního řádu Krajského

úřadu Královéhradeckého kraje, že předmětná stavba není s tímto cílem územního plánování v rozporu, neboť přispívá k udržitelnému rozvoji území, resp. jeho potřebnému hospodářskému rozvoji, aniž by nad míru přiměřenou poměrům narušovala příznivé životní prostředí a zasahovala do stávající pohody bydlení osob žijících v dané lokalitě.

97. Žalobcem napadený akt Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 1. 2021 č. j. KUKHK-37717/UP/2023 velmi podrobně hodnotí soulad předmětné stavby s politikou územního rozvoje a se zásadami územního rozvoje, jakož i její soulad s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Žalobce se vůči těmto detailním závěrům nadřízeného orgánu územního plánování věcně nevymezil a jejich správnost žádným relevantním argumentem nezpochybnil; v žalobní argumentaci namířené proti tomuto aktu se omezil na povšechná a ničím nedoložená tvrzení o „*enormní vytiženosti provozu stavby*“ a „*dosti citelném a v jednom místě koncentrovaném generování hluku a emisí*“. Tato tvrzení nejsou dle náhledu soudu způsobilá zpochybnit zákonnost aktu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 1. 2021 č. j. KUKHK-37717/UP/2023, a tím pádem ani zákonnost napadeného rozhodnutí, které z tohoto aktu vychází.
98. Není pravdou, že by Krajský úřad Královéhradeckého kraje hodnotil dopad stavebního záměru zcela izolovaně od „skutkového stavu stávající zástavby“ a bez ohledu na celkový charakter území, jak tvrdí žalobce. Krajský úřad Královéhradeckého kraje při posouzení stavebního záměru z hlediska cílů a úkolů územního plánování zohlednil nejen charakter stavby, funkci, kterou má plnit, a územním plánem stanovený způsob využití pozemku, na kterém je stavba umístována, ale vzal v potaz rovněž existenci zástavby pro bydlení v sousedství předmětné stavby, o čemž svědčí jeho závěry o zachování kvality bydlení uvedené na str. 11 a 12 závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování. Soud přisvědčuje rovněž závěru orgánu územního plánování, že využití pozemku, na němž je stavba umístována, se oproti minulému a stávajícímu stavu *de facto* nezmění. Tento závěr, který je nutno vnímat v celkovém kontextu posouzení věci ze strany odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, logicky navazuje na předchozí zjištění správního orgánu, že stavbou dotčená plocha se nachází v areálu železniční stanice Týniště nad Orlicí, přičemž se jedná o plochu historicky určenou k železniční dopravě, která je od okolní zástavby oddělena místní komunikací tvořící jasný předěl. Předmětná stavba je stavbou pro železniční dopravu, která se nevymyká charakteru okolní zástavby na daném pozemku. Podle územně plánovací dokumentace se dlouhodobě jedná o stabilizované území dráhy. Žalobcovu tvrzení, že předmětná stavba je zcela novým provozem, je možné přisvědčit, protože stejná stavba se dosud v daném místě nenacházela. To ovšem neznamená, že se jejím umístěním změní způsob využití pozemku ve vlastnictví stavebníka. Tento pozemek bude i po realizaci předmětné stavby užíván naprosto stejným způsobem jako dosud, tj. k zajišťování železniční dopravy a činností s železniční dopravou bezprostředně souvisejících.
99. Závěrem soud uvádí, že neshledal, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející společné povolení trpělo vadami, které by měly za následek jejich nepřezkoumatelnost či nicotnost. Důvody, které žalovaného vedly ke změně společného povolení a pro které v ostatních částech společné povolení potvrdil a odvolání zamítl, jsou v napadeném rozhodnutí vyjádřeny zcela srozumitelně a určitě a žalovaný se též v dostatečném rozsahu vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí bylo proto možné soudně přezkoumat. Co se týče nicotnosti, v obecné rovině je možné uvést, že rozhodnutí je nicotné tehdy, trpí-li natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze.

Společné povolení ani napadené rozhodnutí nicméně není stíženo vadami zakládajícími nicotnost podle § 77 odst. 1 správního řádu ani jinými závažnými a zjevnými vadami vyvolávajícími nicotnost podle ustálené judikatury správních soudů (mezi takové vady patří např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nedostatek formy, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí).

100. K argumentaci osoby zúčastněné na řízení 2 soud uvádí, že pokud nesouhlasila s důvody, pro které žalovaný její odvolání zamítl, měla možnost podat proti napadenému rozhodnutí žalobu, stejně jako to učinil žalobce. V nyní projednávané věci soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí výlučně v mezích žalobních námitek uplatněných žalobcem, jejichž rámec není možné rozšiřovat o námitky vznášené samostatně osobou zúčastněnou na řízení 2. Tvrzení osoby zúčastněné na řízení 2 o ochranném pásmu soud považuje za zcela nekonkrétní. Není pravdou, že by stavebník umístění předmětné stavby zdůvodňoval a obhajoval existencí ochranného pásma dráhy. Osoba zúčastněná na řízení neuvedla, s jakými konkrétními požadavky stavebního zákona, jež se týkají vzdálenosti stavby od společné hranice, je předmětná stavba v rozporu. K tomu je třeba podotknout, že žalobce námitku ohledně nedodržení odstupových vzdáleností v žalobě vůbec nevznášel. K problematice pohody bydlení se již soud vyjádřil výše, stejně jako k tomu, že předmětnou stavbu nelze ztotožňovat se stavbou čerpací stanice pohonných hmot. Argumentace osoby zúčastněné na řízení 2 o možném nebezpečí spočívajícím v úniku nafty, požáru či výbuchu se zjevně týká stavby čerpací stanice pohonných hmot, která nebyla předmětem tohoto řízení. Soud se v rámci vypořádání žalobních námitek vyjádřil i k pravomoci Drážního úřadu k vydání společného povolení. Z pouhého výčtu tras, na kterých podle osoby zúčastněné na řízení 2 několikrát denně jezdí vlaky v daném regionu, nelze ani v nejmenším usuzovat na nezákonnost závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. 1. 2021 č. j. KUKHK-37717/UP/2023. Součástí vlakových souprav, které v pravidelných intervalech zajišťují veřejnou železniční dopravu na uvedených trasách, nemohou být železniční vozy bez vody v nádržích a s přeplněnými fekálními nádržkami. Předtím, než mohou být takové vagóny užity k dopravě cestujících, musí být nejprve přistaveny k zařízení pro provozní ošetření vozů (odsávací a zbrojící skříně), kde dojde k odstranění obsahu fekálních nádrží a doplnění vody. Pokud předmětná stavba zabrání zbytečnému zajištění železničních vozů z Týniště nad Orlicí do stanice Hradec Králové za účelem jejich provozní „obsluhy“, bude to mít vedle úspor pohonných hmot nesporně i pozitivní dopad na životní prostředí.
101. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
102. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
103. Soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by některé z nich mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 20. února 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu